

Budapest, 1980. jan. 4.

Kedves jó Tayyib Bey!

Megkaptuk a szép újévi jókívánságát, szívből köszönjük és mi is kívánunk Magának és kedves családjának minden jót az újévre!

Hogy csak ilyen későre köszönöm meg kedves gratulációját és, hogy ilyen régen nem írtam /pedig de szép volt utolsó levele most is újra és újra elolvasom/ annak okát mindjárt megmagyarázom és meg fogja érteni és meg fog bocsátani és nem fogja azt gondolni, hogy elfelejtettük vagy nem szeretjük.

Ugyé, nálunk csak az én szemem lát írni, sajnos, - így csak az én erőm és időm végelességével mérhető a levélíró teljesítményünk. Nálunk pedig az történt, hogy a Leila második kisgyermeké /a kis Leila/ megszületésével rendkívül nagy teher hárult rám, hiszen Leila, ha én nem lennék, nem bírná a pályáját folytatni. De így, hogy vagyok, hogy állandóan a segítségére állok amikor kell, meg tudta tenni, hogy vállalja a nagyon sok koncertet amikre ebben a szezonban felkérést kapott, számszerűen 49 koncertre ill. szereplésre. Bizony sokszor dajkáltam a gyermekeit és dajkálom hol fent náluk, a rózsadombi lakásukban, hol itt nálunk, ahová olyankor, ha kell, lehozzák őket. Úgy nézett ki, hogy decemberben rá fogok érni arra, hogy legyen egy kis magánéletem és elintézhessem a levelezésünket és meg kívánjam a jóbarátainknak a boldog újévet! De másképp történt. Leila akkor tudta meg, hogy december utolsó napjaira tüzték ki a lemezfelvételt, ami szintén esedékes volt már régen. Amikor ez december elején nyilvánvaló lett magam ajánlottam fel, hogy hozzák ide vagy két-3 hétre a két kis gyermeket, bár az ünnepek következtek és arra is készülnöm kellett mindenféle jó étellel ahogy az szokás és az uram is nagyon szereti tartani a tradíciót. De tudtam, hogy csak akkor nem mondja fel a Leila érzékeny karja a szolgálatot, ha előre trenirozza magát, fokozatosan sokat gyakorol és pihen is, hiszen már jó ideje, hogy a gyermekek mellett alig tud többet gyakorolni napi 1-2, maximum 3 óránál és a lemezfelvételek napjain - 3-4 napig - napi 3-8 órát kell egyfolytában játszania. Volt reki már - éppen a diplomakonzertje előtt olyan súlyos inhüvelygyulladás, hogy már az is szóba kellett kerülnön, hogy nem tud többet hegedülni. ~ Így aztán a két kicsivel és az uram kiszolgálásával úgy tele voltam munkával kora reggeltől késő estig, hogy egy megálló percem sem volt. Néha azon csodálkoztam, hogy miként is bírom minden pihenő nélkül? A két gyerek kora: Abó, a fiu, most lett 3 éves, a kislány meg 6 hónapos. De Isten szeret és kibírtam erővel, egészséggel még hozzá úgy, hogy az ünnepi szokások sem szenvedtek csorbát. Itt volt az angyaljövés is. Leila diszitette fel a karácsonyfát ami alatt ott volt a sok ajándék, élvezhettük a kis Abó ártatlan hívó örömet. Mert ő még, természetesen, hiszi azt, hogy mindezt a Jóisten és a Jézuska küldi az angyal hozza le a jó gyermekeknek. És itt voltak nálunk a szép ünnepi ebédek karácsonykor és újévkor, Leilának a vendégeink voltak és Izabella meg Évike is velünk voltak. És mindezek tetejében beteg volt szinte végig mindkét gyerek. Abóka, aki 3 éves koráig soha beteg nem volt, soh életében még láza sem volt eddig, most hogy betöltötte a harmadik évét és novemberben felvették az ovodába ott alig volt 2-3 hétig már hozta a sok betegséget és nem győzzük azóta ápolni. Köhögni kezdett és ismeretlen lázai lettek a szeme kötőhártyagyulladást kapott és mindezt ráragasztotta a ki testvéreire, . Heteken keresztül átköhögte az éjszakákat. Minden napom a lámérésekkel kezdődött és végződött. De mindezek ellenére a kicsike, a 6 hónapos, állandóan vidám volt, angyali jó sággal átaludta az éjszakákat, hagyot volna aludni, ha a nagyobb a köhögésével többször fel nem ébreszt....

Hát ilyen az élet nálunk. Másodikán hazavitték a gyerekeket, Bol-

nagyon kimerültem, de boldoggá tesz az a felemelő tudat, hogy nagyon sokat segitettem a gyermekemen, Leilán, mert így a lemezfelvétele kifogástalanul sikerült. Most látok neki a saját ügyeink intézésének.. Mert minden az én dolgom itt. Lacikám minden nap dolgozik a fiatal turkológussal, Baski Imrével, akit az Akadémia segítségével adott. Csinaljak az Onomasticon Turcicumot, amiről már irtunk, de ami hosszú munka. Még akkor is hosszú lenne, ha egész nap azt csinálhatná a saját szemével, de így bizony, hogy csak napi néhány órát dolgozhat itt a fiatal ember, a segítsége, bizony tempósan megy a munka. De azért halad és egyszer csak elkészül. Persze, élnie kell és nem szabad addig meghaljon Lacikám. A másik munka, a kis könyv ami a Gyorsuló Idő sorozatban fog megjelenni, az még nem jött ki, de dolgoznak rajta, nemrég nálunk volt a szerkesztő meg a technikai lektor megbeszélni bizonyos dolgokat. Reméljük, csak megérjük annak is a megjelenését. Viszont az angol nyelven megjelent cikke az Acta Orientaliában, az már hamarosan kijön, azt már illetőleg annak már megcsináltuk a korrigálását. Annak a címe Török népek a középkori Erdélyben.

Nagyon szeretnénk hírt hallani Magáról. Vajjon hogy vannak a gyermekei és hol élnek most? Kedves felesége, Müjgân Hanım hogy van? Utolsó levelében panaszkodott arról, hogy nincs megelégedve a munká-eredményével, többet szeretne még felmutatni. Edes jó Tayyib Bey, túl igényes saját magával szemben. Maga szorgalmas volt és sokat alkotott életében, mások jobban látják az eredményeit, mint saját maga és csodálják termékenységet. És még most is alkalma van dolgozni, van szeme és egészsége! Az elméje fiatal. Gondoljon csak az én szerencsétlen uramra, ott a fejében még a sok téma, a megiratlan felfedezések, és nincs lehetősége megírni, mert nincs aki a szemével segítsen neki. Boldog kell legyen, hogy legalább az Onomasticonhoz van segítsége. En sokat segitettem neki eddig is és igyekszem a jövőben is, de amint látja, annyira szét vagyok tépve annyi felé kell a segítségem, hogy nem juthat minden-hová. Nyáron pl. igen sok vendégünk volt külföldről. A fiam is itthon volt Kubából és többször voltunk vele együtt. Dia lányomék az utolsó nyáron nem voltak itthon, de az előtte valón itthon voltak 6 hétig mind a négyen. És lehet hogy ezidén is jönnek. Volt vendégünk a nyáron Ausztráliából, volt Svédországból, volt az Egyesült Államokból, Kanadából és volt még Taskentből is, onn meghozta egy tatár újságíró. Illetőleg krimi, vagyis krimi-tatár újságíró. Szegény krimi tatárokat oda telepítették át mióta a csodálatos krimi félsziget kirakata lett a Szovjet uniónak. Ez az említett Safter bey Sitki Bekir Çobanzaderől, a tatárok legnagyobb költőjéről, akar monográfiát írni, akit az Emel folyóirat egyik cikke a tatárok Petőfijének mond. Ez a költő, sajnos, már régen meghalt, fiatalon, még 45 éves korában Bakuban ahol a török irodalmak professzora volt. EM Fiatalságában a budapesti egyetemen az urammal együtt tanult Németh Gyulánál. Ezét interjuvált meg bennünket Safter bey, hiszen más már nem is él aki ismerje őt Magyarországon. Minden nagyon érdekelte Safter bey-t, a volt tanár, Németh Gyula is és örült és én is önkrológját. Az uram megszerezte neki Köşay bey segítségével a róla az Emel-ben irt cikket is és ajándékozott neki és ajándékozott neki modern török regényt is. Ennek szerfölkötörtült Safter bey, mert nagyon érdekli őket minden török könyv amiből megállapíthatják a nyelvük rokonságát. Sajnos ők cirill betűkkel kell írniak, így a 3 szép könyvet, amit aján-dékba hozott én nem tudom felolvasni az uramnak. De Baski Imre, aki tud tatárul és oroszul is, nagyon szépnyelvűnek és tartalmúnak mondja őket. Az uram azt mondja, irjam meg oda, hogy volna neki vagy 10 évre való munkaterve és nagyon büszke arra, hogy az első tanítványa, Tayyib bey is hasonlóképpen gondolkodik, mint ő.

Sok szeető üdvözlötet küldünk Mindnyájuknak és eredményes, boldogújesztendőt kívánunk még egyszer

Rásonyi László

Rásonyi László